

prazna vraža! Mrtvih nam ni treba — Mojzesa imamo in preroke, ali marveč Jezusa in aposteljne; nje slušajmo, in ničesa se nam ne bo bati!

O podnožji gore Kalvarije proti izhodu, že blizo cerkve Božjega groba, se vidijo še podertine nekdanjega krasnega poslopja junških Joaniterjev. Škoda, da stojé ti imenitni ostanjki v eni najnesnažniših in najsmrdljiviših ulic celega mesta. V ti ulici stanuje namreč nekoliko strojbarjev, ki nesnage rokodelstva svojega nikdar spred hiš ne spravijo. — Tù je bila nek o časih aposteljnóv tudi tista terda ječa, iz ktere je angelj Gospodov sv. Petra rešil.

(Dalje sledí.)

Národna pripovedka.

(Štajerska.)

Škatla, daj jesti no piti, a ti, klabük, vudri zdaj!

Enkrat je bio en božen paver, je meo svojo ženo no pa dosti otrok. Vsi so že bili tak na nič prišli, da so nej meli kaj več živeti. Drüge živadi je tüde nič nej meo kak samo dva jünčeka. Gda je enkrat v hosto po drva hodo no si jih že bio naložo ka je mislo domu pelati, zagledne tam eno veliko kačo. On pa njo na drva naloži no njo domu pela, te pa je reko ženi: čüješ ti, žena! toto kačo si boma mija redila, ki nič drüge živine nimama.

Onija sta njo resem noter v eno kad djala no sta njo že tri leta redila vtisti kadi.

Te pa je žena enkrat rekla: čüješ, ti moreš toto kačo nekam vkraj spraviti ali pa njo vbiti, kajti njoj že nimama več kaj davati, no pa nas tüde preveč dol spravla.

Gre resem ti paver enkrat ka bi njo vbio, ali jemi je kača rekla: moj lübi ti božen paver, nič me ne vbij, jaz še te bom prav bagatega napravila, ki že me tri leta rediš, pa se me ne smeš nič bati, samo tak moreš storiti kak te bom jaz podvüčila, samo me tri klaftre od tvojega grünta zanesi, potle pa te bom jaz k mojemu oči nesla, kej som jaz doma, kajti jaz som že nej sedem let doma bila. Či pa ti bodo moj oča kaj davali, ne smeš nič drügo vzeti kako samo tisto škatlo, ki je gor na polici, no pa tisti stari klabük, ki za dvermi na klini visi, kajti či boš peneze vzea te da boš domu prišo, boš same vüši mea. Da boš pa ti lačen, te pa le reci: „škatla, daj mi jesti no piti!“ te pa se ti bo vse gor narihtalo, kaj ti bo srce poželetelo. Či pa ti bo gdo kaj reko, ali či bo gdo kaj s tebe htea, te pa le reci: „klabük, vudri zdaj, te pa ti bo vse potuko.

On je resem enkrat doma vso gospodo na bal povabo. Gospodje so si mislili, kaj bo le on nam gor narihto, no jih je prav vnogo prišlo. Gda so k jemi prisli no so nidre nič nej vidali, so se začeli norca delati. Paver pa jim je reko: dol si sete. Resem so si vsi dol seli; te pa je ti paver škatli reko: „škatla, zdaj le daj jesti no piti!“ On njo je odpr, no je taka rihta ž nje vün se narihtala, kaj je komi srce poželetelo.

Gospodje so se zgledovali no so mislili kak bi oni to škatlo ž njega dobili.

Gda so se že bili najeli no napili, reče jemi grof, ka bi jemi njo posodo, da se bo njegova či oženila. On jemi njo resem posodi, ali potli je nej htea te škatle nazaj dati, le dao je eno drügo napraviti, no jemi je njo dao.

Paver pa je včasi reko: „škatla, daj jesti no piti!“ Ali kaj? tota škatla jemi je nej nič dala. On pa se je zder nad grofa no reče: daj ti mene mojo pravo škatlo, kero som ti jaz posodo. Ja, ali kaj? Grof jemi je nej htea dati. Ali on še se je bol zder nad njim, ali vse je bilo zapstoj. Grof je vse svoje hlapce vküp pozvo no jim reko: zgrabite ga no ga vbite. Paver pa je hitro reko: „klabük, vudri zdaj!“ S klabüka pa so začele tak batice biti, ka so vse hlapce potukle.

Hn, grofa jo začea strah prijemati no si je mislo, kaj bo zdaj napravo. On bi bio rad škatlo mea, ali je nej vedo, kak bi bio njo zadržo. Dobro, jaz vem kaj bom napravo; pa pošle po te naj močneše soldate po same kojajnike. Gda so kojajniki prišli no jim je grof totega pavra pokazo, so vsi začeli nad njim mrmrati, ka jih je nuro, no so rekli: kaj smo sem prišli tega nurca gledat? Grof pa jim je reko: le kcoj, še bote vidali ka še je vse premalo. Oni so začeli po njem, ali on je hitro reko svojemi klabüki: „klabük, daj zdaj same te naj močneše železnigare vün!“ Hoho, 's klabüka so začeli takvi močni no veliki železnigari vün vreti, ka so vse potukli. Zdaj je vido grof, ka ga je nej mogo s sveta spraviti, jemi je mogo to pravo škatlo nazaj dati. Ja, da jemi ne bi bio grof te prave škatle nazaj dao, še bi bio jega morti k smrti vbo. Potle je ti božen paver s tom škatlom sebe, ženo no svoje otroke redio, no či še je nej vmr, še zagvišno zdaj živi.

Zapisal M. Kračmanov.

Novičar iz avstrijskih krajev.

Od sv. Trojice na Štajerskem 22. avg. Včeraj je bil pri nas vesel dan. Ko smo zvedili, da je presvitli Cesar sinčeka dobil, so začeli zjutraj na Slatini (Rohitsch) možnarji pokati, da se je vse treslo. Ob 10. uri je bila vélika sv. maša v kapeli na Slatini. Na noč je bila Slatina razsvetljena; bilo je 1600 lučic okoli studenca obešenih; godci so jo kaj veselo godli; gospod dr. Fröhlih so pa dali pri svojem posestvu nad Slatino velik ogenj napraviti, pri katerem so tudi godci godli in ljudje popevali in juskali, katerim so dobri gospod vinca poskerbeli. Na donački gori je gorel zlo velik ogenj, kateri se je daleč po svetu vidil. Mi smo tudi Cesarju pismo poslali po slovensko tako-le:

Vaše c. kr. apostoljsko Veličanstvo! Preljubi Oče!

Ta nar manjši del na Štajerskem
Se prederzne Njih časti',
In k podnožju Njih cesarskem'
To vošilo položiti.

Mi spoznamo vsi Rojenca
Iz habšpurske rodovine,
Kinč je svetlega Njih venca
In Nanos prihodnine.

Dnes veselje serce gine
Vsakem' zvestem' Slovincu,
Ki želi, da bi z višine
Bog dal srečo Cesarju.

Bog daj srečo Cesarji
Ino tud Cesarici!
V' zdravji mlad'ga sina varji!
Prosimo te Slovenci.

Prihod mladega Cesarja
V hišo vel'ke vojvode
Nam je nove luči zarja
Ino sreča za rodé.

Mi obljub'mo, o car mili!
Ker skerbijo Oni za nas,
Kri hočmo preliti v sili
In zvesti Jim bit' vsaki čas!

Preljuba Mati!

Draga! Oni so nam delili
Že zopet prelubi nam cvet,
Prelepa Mat', ker so rodili
Zerno, ki nam sreči svet.

Bog Jih zderži, draga Mati!
Oni nas veselijo!
Dab' z nebes Jim hotel dati,
Kar pričakat si želijo.

Da bi drevce k sreči rastlo
Avstrijanom v lepi sad!
Njim in nam sveto bogastvo
Lepši kinč ko venec zlat.

Slovenci! vsi zdaj zakličimo:
Slava! Slava! iz serca,
In še enkrat ponovimo:
Živi srečna Avstrija!

Vemo sicer, da priprosta naša beseda ni merjena po pravilih učenega pesništva, pa ker iz serca pride, upamo vendar, da bode milostno sprejeta. — Vinski ters je pri nas zlo velik zrastel, tak, da ga moramo pri verhu odrezovati; grozdja se je obilo prikazalo, pa je že gnjiti začelo, ker zmiraj dežuje; vina bomo dosti imeli, pa kislo bo, ako se vreme bolj ne zbrihta. Korun že tudi na nekterih krajih gnije. Pšenica je lepa in smo je obilo našli, le na nekterih mestih se je je rija prijela; tam je drončka in černa, tedaj tudi plenjala ni. Sena je bilo letos dosti; tudi otava je lepa, če nas le vreme ne bo motilo ob košnji. Ajdina lepo kaže. Hrušek in sliv (češp) je dosti, jabelk nič, orehov srednjo mero. Pšenice vagàn veljá 3 fl. 30 kr. do 4 fl.; vino se še dobi štertinjek po 50 fl. J. Žurman, župan.